

[Kofod-Svendsen]

Hvad vil det sige? Udbygge EF-samarbejdet, så EF-samarbejdet og det udbyggede og forbedrede EF-samarbejde bedre kan løse de to kæmpeudfordringer, som vi står over for. Det er for det første at hjælpe et nedkørt Østeuropa på fode igen, som både menneskeligt, økonomisk, socialt og miljømæssigt er blevet ødelagt af de kommunistiske diktaturer. Den anden kæmpeudfordring er at hjælpe en udvikling i gang i den tredje verden – for det, at vi har fået vældige problemer at løse i Østeuropa, betyder jo ikke, at problemerne er blevet mindre i den tredje verden.

Det er to kæmpeudfordringer, som forudsætter et åbent EF, et EF, der har ansigtet vendt både mod Østeuropa og mod den tredje verden. Jeg tror også, det forudsætter, at vi gør EF-samarbejdet bedre. Dér er jeg meget enig i, at det ikke er et spørgsmål om at svække EF, men om at forstærke samarbejdet – men ikke som et mål i sig selv – for at kunne løse disse to kæmpeudfordringer.

I den forbindelse kan jeg ikke lade være med at tænke på dem, der var initiativtagere, da EF blev dannet. Hvorfor var de aktive for at stifte EF? Det var jo faktisk for at hindre en ny krig. Det har været spændende for mig at læse nogle af de visioner, som Schuman og de andre havde for en menneskealder siden, og så se det Europa, der nu er ved at tone frem. De ville virkelig knytte nogle lande sammen, især Tyskland og Frankrig, som den ene gang efter den anden havde ødelagt hinanden, og hindre en ny krig. Og der er vel ikke nogen, der nu tror, at vi vil opleve en ny krig mellem Tyskland og Frankrig. Det er takket være det EF-samarbejde, der er udviklet, og de tillidsforhold, der på den måde er blevet etableret.

Det, det handler om, er at udbygge denne fredsdimension, så vi for alvor kan få afsluttet Anden Verdenskrig og alt, hvad der er fulgt i Anden Verdenskrigs kølvand. Jeg synes, det er en fantastisk spændende opgave at stå over for at skulle løse: at udbygge EF, så EF virkelig bliver en fredsfaktor, fredsskabende dynamo, af dimension.

Jeg mener, der har været to linjer i EF-samarbejdet. Den ene linje vil jeg karakterisere med glosen »føderalisme« og den anden med »funktionalisme«, og jeg mener, vi har haft de to tendenser helt tilbage til 1950'erne og op gennem det videre samarbejde. Føderalisterne

har set hen til en USA-model og har måske lagt vægt på de store, klingende formuleringer, men har ikke altid fået det fulgt så godt op i praksis. Bag megen føderalistisk tale har der jo kunnet skjule sig en ganske stærk nationalegoistisk politik. I den anden linje, som jeg vil kalde funktionalismen, har man netop satset på de målrettede fremskridt for at løse den opgave og den opgave og den opgave. Dér har Danmark bekendt sig til funktionalismen, og det mener jeg vi fortsat skal gøre.

I det luxembourgske formandskabs papir, som jo er basis for de videre forhandlinger, er der en sætning i artikel 1, som smager af føderalisme, nemlig: ». . . denne traktat udgør en ny etape i den gradvise udvikling hen imod en union af føderal karakter, . . .«.

Det er oversat lidt forskelligt på engelsk og fransk – jeg skal ikke gå ind i semantiske overvejelser dér – men jeg mener, at denne føderale formulering må erstattes af en funktionalistisk formulering. Jeg mener ikke, at Vesteuropa – eller hele Europa – har de samme historiske forudsætninger som USA. Det er ikke et USA's Forenede Stater, vi skal danne her i Europa. Vi skal magte at skabe en ny model ud fra vores historiske og kulturelle forudsætninger, og dér finder jeg ikke, at denne formulering er den rigtige.

Andre steder i det luxembourgske formandskabs papir nævnes begrebet subsidiaritet. Lad os få det begreb yderligere uddybet, så vi får helt klart præciseret: Hvad er det, EF skal løse, hvad løser vi i nationale sammenhænge, og hvad løser vi så yderligere i en kommunesammenhæng? Den arbejdsdeling tror jeg er utrolig afgørende også for at hindre, at vi får et vildtvoksende bureaukrati. Der er flere af os, der mener, vi allerede har for meget bureaukrati i vort eget land, for mange forskellige kontrollerende organer, og derfor mener jeg, vi skal passe vældig på, at vi ikke yderligere får opbygget et bureaukrati, mens vi bevarer det, vi har herhjemme. Og den bedste hindring mod et stadig voksende bureaukrati er, at vi får en klar arbejdsdeling. Derfor er jeg glad for, at ordet »subsidiaritet« er nævnt flere steder, men jeg tror, vi yderligere kan præcisere, hvem der skal løse hvad.

F.eks. er miljøopgaverne helt klart opgaver, hvor EF for alvor kan sikre, at vi får et bedre miljø i hele Europa. Vi ved, hvordan forure-